

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdag.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker
uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alletoezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
" " " " 8 fr. buiten " "
Een blad afzonderlyk. 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 " "
De reclamen " " " " " " 25 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
niet te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
het fransch blad, te COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven genieten voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 10 JANUARY.

Schoolmeesters-Pensioen.

Terwyl men voor de groote heeren den zak vult, terwyl onze diplomaten en ministers, duizende en duizende franks meer per jaer zullen inpalmen, terwyl de weelde in de hooge kringen heerscht, lydt men in de lagere — laet ons het woord maer uitspreken — lydt men er gebrek.

De *Mémorial administratif* van Brabant geeft er ons een nieuw bewys van, in de op pensioen-stelling van drie schoolmeesters, die twintig of dertig jaren dienst hebben, en aen welke men geeft :

Fr. 286,60 aen M. Baillieu, te Oisquereq (Oostkerk ?) onderwyzer sedert 1843. — Fr. 148,80 aen M. Lefebvre, te Ophain, onderwyzer sedert 1843. — Fr. 633,20 aen M. Gailly, te Ittre, onderwyzer sedert 1843.

Ziedaer twintig jaren dienst aen het algemeen welzyn bewezen, en dewyl deze onderwyzers nog tien jaren dienst hadden, vroeger dan de wet van 25 september 1842, mogten zy op dertig jaren roemen, welke zy aen het onderwys hebben besteed.

Dertig jaren dienst en 148 fr. pensioen — dat is zoo wat 50 centiemen daags, en de hoogste van drie veteranen trekt zoo ongeveer fr. 1,70 daags!

Is dit, na dertig jaren vroetens en werkens, niet eene onnoembare spottery! Wat kan zoo een schoolmeester anders doen, indien hy niets heeft van zich zelve, dan van de giften leven die men hem wel wil toesteken!

Droevig en moeijelyk bestaen — nog droeviger en moeijelyker einde!

Ons dunkt, dat, als er zooveel tegenstrydigheden in een gouvernement bestaen, de heeren ministers, diplomaten en andere ryk betaelden, tot het laatste zouden dienen te wachten en de spreuk toepassen : « de laetsten zullen de eersten, de eersten zullen de laetsten zyn. » Dat ware redelyk.

Doch onze heeren ministers gaen liever uit van de meer hedendaegsche spreuk : *charité bien ordonnée commence par soi-même*, en men vindt altyd een Forgeur of een Crombez, die zich de gewillige handlanger van den eigenbaet wil maken.

DE JONGE GENEESHEER.

(Vervolg en einde.)

De meeste der gasten stonden in een groepje by elkander en spraken over de ontdekkingen, die men onlangs in Afrika gedaen had; terwyl de dames hare vrees te kennen gaven over de gevaren, welke te leeren moet doorstaan, die in een onbeschaefd land reist. Eduard voegde zich dadelijk by deze kleine coterie en mengde zich weldra in het gesprek; Miss Morpeth ging naer Mr. Burns, die aen het andere einde der kamer zat en oogenschynlyk in diep gepens verzonken was. Toen Fanny naderde, stond hy op en ging haer te gemoet. Nauwelyks echter was hy by haer, of hy trad met een blik van afgryzen achteruit en zeide met het oog op de speld, die zy pas ontvangen had:

— Hoe komt gy aen dit sieraed?

Het arme meisje bloosde. Zy had, zonder het te weten, haer geheim verraden.

— Hoe komt gy aen die speld? herhaelde Mr. Burns op een toon vol gejaegdheid; waer hebt gy die gekocht?

— Het is een geschenk.

— Van wien? Fanny gaf geen antwoord. Ongetwyfeld van monsieur De Launay? Niet waer? Niet waer? Dan is myne ergste vrees bevestigd.

— Ik hegryp u niet.

— Mag ik ze eens bezien?

Fanny overhaaltigde ze hem; hy bezag ze nauwkeurig, keerde ze verscheidene malen om en drakte vervolgens op een veertje; het binnenwerk ging open, en een vlokje haer werf zichtbaer.

— Ik dacht wel, dat ik my niet kon vergissen; en toch brengt zyne jeugd my byna aen het twyfelden. Zeg eens, Miss Morpeth, vertelde monsieur de Launay ook, hoe by aen dit kleinood kwam?

Als de Kamer weér vergaderen zal, moet zy de beraedslaging hervatten over de verhooging der traktementen voor de ambtenaers der regterlyke magt. Men heeft de eerste SS behandeld en men zal nu moeten beslissen over het traktement der vrederegters en hunne greffiers.

Het gouvernement stelt voor het traktement van eenen vrederegter op 2400 en dat van den greffier op 1200 fr. te brengen; M. Nothomb stelt integendeel de sommen van 5000 en 1500 fr. voor; M. Van Humbeeck wil het traktement vermeerderen in die kantons, waer de bylagen minder dan 600 fr. beloopten.

De Kamer heeft de verzening van deze wyzigingen aen de centrale sektiën bevolen, welke laatste ten dezen opzichte een rapport zal moeten aanbieden.

Het gouvernement had die kwestie het liefst in het water zien vallen: het was niet genegen om die ambtenaers eene grootere vermeerdering van traktement toe te staen: als de ministers de verlangde vermeerdering maer kunnen bekomen.

De Kamer heeft echter dezen keer niet naer den wensch der heeren ministers geluisterd, en met 44 tegen 41 het onderzoek der centrale sektie gestemd.

In Nederland is men op dit oogenblik ook bezig met de minderen ambtenaers een hooger loon te geven: doch men gaet daer van een ander punt uit dan hier. Daer schaft men ambtenaers af, men vereenvoudigt de administratie en men verdeelt de traktementen onder de blyvende ambtenaers van 't zelfde departement.

Zoo heeft men, zegt de *Middeln. Courant*, by den aenvang des jaers, in het departement van justicie, eenen referendaris en een ander ambtenaer cervol hun ontslag verleend, onder bepaling dat hunne betrekking onvervuld zou blyven en hunne traktementen onder de overige ambtenaers verdeeld worden.

Dit is een goed middel: hoe meer ambtenaers men onderhoudt, hoe meer de plaeg der bureelery ons tot last dient. Het is hoog noo'lyk, dat de boom van tyd tot tyd gesnoeid worde — even zoo de administratie, waer, en vooral hier, de ambtenaers als de waterscheuten aen eenen vruchtboom zoo snel, vermenigvuldigen.

— Het is een familiestuk, en het behoorde aen zyne moeder.

— Zeide hy u dat? — Weet gy dit wel?

— Ja, zeer zeker.

De Engelschman stond gedurende eenige oogenblikken in gelachten verzonken; vervolgens rigtte hy zich op en voegde zich by het gezelschap, dat nog steeds over de gevaren sprak, waermede reizen in wilde, onbeschaefde streken gewoonlyk gepaerd gaen.

— Die gevaren bepaen zich niet tot wilde en onbewoonde streken, zeide hy, zich in het gesprek mengende; ik zelf heb ze in Europa ondervonden.

— Misschien in Engeland, hernam de Launay, die er eenigzins geraekt over was, dat men hem zoo in de rede viel.

— Gy vergist u, mynheer; het was in Frankryk, dat land, zoo hoovaerdig op zynen hoogstrap van beschaving! Ik werd er, twaelf jaren geleden, byna vermoord.

— Waerlyk? En hoe had dat plaats?

De stoelen der dames werden digter om den verhalen geschoven.

— De geschiedenis is zeer eenvoudig en kort, ofschoon ik ze nooit vergeten kan wegens de uitwerking, die zy zoowel op myne gezondheid als op myne fortuin had. Wy verlieten het schip te Brest, waer wy uit hoofde van het onstuimige weder binnen waren geloopen, en ik besloot toen, myne reis per postrytuig door Bretagne naer Parys voort te zetten. Ik was geheel alleen, en had eene portefeuille by my, welke 100,000 francs aen banknoten inhield. Gedurende de reis moesten wy het strand van St. Michel passeren.

Op het hooren van dien naam, schrikte de Launay en werd doodbleek. Hy luisterde met alle oplettendheid terwyl de Engelschman, die hem nauwkeurig had gade geslagen, vervolgde:

— Toen wy op die plaats kwamen, begon de duisternis reeds te vallen. Het vochtige zand weerkaelste noch het

Hetzelfde stelsel hadden wy hier willen toegepast zien: in de ministeriën krielt het van ambtenaers: het meest wat zy uitrigten, is elkander in den weg staen; verscheidene kondens, zoo niet eensklaps dan toch van langzamerhand, verdwynen; — de administratie en de schatkist zouden er zeker by gewonnen hebben.

Het gezegde blad zegt over den maetregel het volgende, hetwelk ook hier te lande kan toegepast worden:

« Tot dus verre hadden wy een veel te groot getal ambtenaren, bekame en onbekwame, met veel leegentyd en klein traktement. Voortaan — zy het dan ook niet dadelijk — zullen de leegre beurzen te gelyk met de leegre hoofden verdwynen en zal de staet gediend worden door een zoo klein mogelyk getal bekwame ambtenaren, die goed werken, maer ook behoorlyk betaeld worden. Het ware te wenschen, dat ook by de ambtenaren der provinciën en der gemeenten dergelyke echrationalen hervorming kon worden tot stand gebracht. »

Men schryft uit Brussel aen den *Précurseur* van Antwerpen dat het gouvernement zich geneigd toont om regt te doen aen zekere eischen der antwerpsche bevolking. Er zou kwestie zyn de inwendige krygsdienstbaerheden af te schaffen, eene esplanade op de rekening van den Staet voor het noorder citadel aen te koopen, van al de eigendommen op het terre in der dienstbaerheden buiten de muren te eerbiedigen en van eene zekere schadevergoeding te geven in sommige gevallen door de wet te bepalen; eindelyk, het gouvernement zou niets verwaerloozen op dat de Schelde eerlang volkomen vry zy.

Het is zeer onzeker of de antwerpsche bevolking zich met deze schoone beloften die al te zeer eene kiesreklame gelyken zal te vreden houden.

Het proces der 66 beschuldigten van de samen-zweering.

De *Monde* geeft het volgende overzicht der brieven, welke dit blad, onder dagteekening Warschau, 24 december, heeft ontvangen:

« Het proces der 66 personen, beschuldigd van samen-zweering tegen het russisch gouvernement, is sedert den

getrappel der paerden, noch het rollen der wielen. Het witte schuim van den pas gevallen vloed, het geklots der golven, de woestheid van het tooneel hielden myne gedachten voortdurend bezig. Eensklaps kwamen wy in het gezigt van eene rots, welke zich als eene Egyptische pyramide hoog boven het strand verhef. Ik liet het raempje van het portier vallen en vroeg naer den naam; de postiljon keerde zich om en antwoordde: Het is de Irglas. Nauwelyks had hy het woord geuit, of hy tuimelde van zyn paerd, tengevolge van een gewelddigen slag, hem door een grooten kerel, dien ik duidelyk kon onderscheiden, toegebracht.

Ik sprong dadelijk uit het rytuig. Een oogenblik later lag ik zelf buiten kennis en in myn bloed badende, getroffen door de hand van een tweeden schurk.

Men hoorde een algemeen gemompel onder de toeloozers; de Launay stond als een standbeeld, onbewegelyk en doodbleek.

— Toen ik weder by kennis kwam, bevond ik my in de hut van een visscher. Deze had my, schynhaer levenloos, gevonden, en na my naer zyne woning vervoerd te hebben, opgepast en verzorgd. Men vond den postiljon dood en het rytuig uitgeplunderd terug.

— En zyt gy nooit in de gelegenheid geweest, de moordenaers op het spoor te komen? vroegen verscheidene stemmen.

— Tot dusverre zyn alle in het werk gestelde pogingen vruchteloos geweest. Thans meen ik echter eindelyk den sleutel gevonden te hebben, en hy keek de Launay strak aen. Onder de gestolen voorwerpen bevond zich een kistje met juwelen, hetwelk verscheidene kleinooden van een byzonder maeksel bevatte; onder andere eene speld, juist het evenbeeld van die, welke ik hier in de hand heb.

In één oogenblik stonden allen om den Engelschman heen, om de speld te bezien, welke Mr. Burns steeds vasthield; slechts een persoon scheen onverschillig ontrent de zaak, Eduard de Launay, die op het punt van flauw te